

draginta dies: iste quippe mos erat cadaverum conditorum. Flevitque eum Ægyptus septuaginta diebus.

4 Et expleto planctus tempore, locutus est Joseph ad familiam Pharaonis: Si inveni gratiam in conspectu vestro, loquimini in auribus Pharaonis:

* *Supr.*
47. 29.

5 Eo quod pater meus adjuraverit me, dicens: En morior, in sepulchro meo * quod fodi mihi in terra Chanaan, sepelies me. Ascendam igitur, & sepeliam patrem meum, ac revertar.

6 Dixitque ei Pharao: Ascende, & sepeli patrem tuum sicut adjuratus es.

7 Quo ascendente, ierunt cum eo omnes senes domus Pharaonis, cunctique majores natu terræ Ægypti:

8 Domus Joseph cum fratribus suis, absque parvulis & gregibus, atque armentis, quæ dereliquerant in terra Gessen.

9 Habuit quoque in comitatu currus & equites: & facta est turba non modica.

10 Veneruntque ad Aream Arad, quæ sita est trans Jordanem: ubi celebrantes exequias planctu magno atque vehementi, impleverunt septem dies.

11 Quod cum vidissent habitatores Terræ Chanaan, dixerunt: Planctus magnus est iste Ægyptiis. Et idcirco vocatum est nomen loci illius, Planctus Ægypti.

12 Fecerunt ergo filii Jacob sicut præceperat eis:

* *Act.* 7.
16.
* *Supr.*
23. 17.

13 Et portantes eum in Terram Chanaan, sepelierunt eum in spelunca duplici, quam emerrat Abraham cum agro in possessionem sepulchri ab Ephron Hethæo contra faciem Mambre.

14 Reversusque est Joseph in Ægyptum cum fratribus suis, & omni comitatu, sepulto patre.

15 Quo mortuo, timentes fratres ejus, & multo colloquentes: Ne forte memor sit injuriæ quam passus est, & reddat nobis omne malum quod fecimus.

16 Mandaverunt ei, dicentes: Pater tuus præcepit nobis antequam moreretur.

17 Ut hæc tibi verbis illius diceremus: Obsecro

ero ut obliviscaris sceleris fratrum tuorum, & peccati atque malitiæ quam exercuerunt in te: nos quoque oramus ut servis Dei patris tui dimittas iniquitatem hanc. Quibus auditis flevit Joseph.

18 Veneruntque ad eum fratres sui, & proni adorantes in terram, dixerunt: Servi tui sumus.

19 Quibus ille respondit: Nolite timere: num Dei possumus resistere voluntati?

20 * Vos cogitastis de me malum: sed Deus * *Sap.* vertit illud in bonum, ut exaltaret me, sicut in præsentiarum cernitis, & salvos faceret multos populos. 45. 5.

21 Nolite timere: ego * pascam vos & parvulos vestros, consolatusque est eos, & blande ac *Sap.* leniter est locutus. 47. 12.

22 Et habitavit in Ægypto cum omni domo patris sui: vixitque centum decem annis. Et vidit Ephraim filios usque ad tertiam generationem. * Filii quoque Machir, filii Manasse nati sunt in genibus Joseph. *Num.* 37. 39.

23 Quibus transactis, * locutus est fratribus suis: Post mortem meam Deus visitabit vos, & ascendere vos faciet de terra ista ad terram quam juravit Abraham, Isaac, & Jacob. *Hebr.* 11. 12.

24 Cumque adjurasset eos atque dixisset: Deus visitabit vos: * asportate ossa mea vobiscum de loco isto: *Exod.* 13. 19.

25 Mortuus est, expletis centum decem vitæ suæ annis, et conditus aromatibus, repositus est in loculo in Ægypto. *Gen.* 24. 32.

LIBER
E X O D I,
HEBRAICE
VEELLE-SEMOTH.
CAPUT I.

Nomina filiorum Israel qui Ægyptum ingressi sunt, quorum multiplicationem novus Pharaos frustra

fra impedire nititur onerum impositione, masculorum cæde ac submersione: de obstetricum miseratione, & earum a Deo præmiatione.

Genes. 46. 1 **H**æc sunt nomina filiorum Israel qui ingressi sunt in Ægyptum cum Jacob: singuli cum domibus suis introierunt:

2 Ruben, Simeon, Levi, Judas,

3 Issachar, Zabulon, & Benjamin,

4 Dan, & Nephthali, Gad, & Afer.

5 Erant igitur omnes animæ eorum, qui egressi sunt de femore Jacob, septuaginta: Joseph autem in Ægypto erat.

6 Quo mortuo, & universis fratribus ejus, omnique cognatione illa,

Genes. 47. 7 * Filii Israel creverunt, & quasi germinantes multiplicati sunt: ac roborati nimis, impleverunt terram.

8 Surrexit interea rex novus super Ægyptum, qui ignorabat Joseph.

9 Et ait ad populum suum: Ecce, populus filiorum Israel multus, & fortior nobis est.

10 Venite, sapienter opprimamus eum, ne forte multiplicetur: & si ingruerit contra nos bellum, addatur inimicis nostris, expugnatisque nobis egrediatur de terra.

11 Præposuit itaque eis magistros operum, ut affligerent eos oneribus: ædificaveruntque urbes tabernaculorum Pharaoni, Phithom, & Rameffes.

12 Quantoque opprimebant eos, tanto magis multiplicabantur, & crescebant.

13 Oderantque filios Israel Ægyptii, & affligebant illudentes eis:

14 Atque ad amaritudinem perducebant vitam eorum operibus duris luti, & lateris, omni que famulatu, quo in terræ operibus premebantur.

15 Dixit autem Rex Ægypti obstetricibus Hebræorum: quarum una vocabatur Sephora, altera Phua,

16 Præcipiens eis: Quando obstetricabitis Hebræas, & partus tempus advenerit: si masculus fuerit, interficite eum: si femina, reservate.

17 Timuerunt autem obstetrices Deum, & non fecerunt juxta præceptum regis Ægypti, sed conservabant mares,

18 Quibus ad se accersitis, rex ait: Quidnam est hoc quod facere voluistis, ut pueros servaretis?

19 Quæ responderunt: Non sunt Hebrææ sicut Ægyptiæ mulieres: ipsæ enim obstetricandi habent scientiam, & priusquam veniamus ad eas, pariunt.

20 Bene ergo fecit Deus obstetricibus: & crevit populus, confortatusque est nimis.

21 Et quia timuerunt obstetrices Deum, ædificavit eis domos.

22 Præcepit ergo Pharao omni populo suo, dicens: Quidquid masculini sexus natum fuerit, in flumen projicite: quidquid feminini, reservate.

CAPUT II.

Moyse nascitur, aquis expositus, & inde extractus, a matre sua nutritus jussu filiae Pharaonis quæ ipsum adoptavit, propter Ægyptii cædem in Madian metu regis fugit, ubi accepta uxore Sephora filia sacerdotis duos genuit filios, Gersam & Eliezer.

1 **E**gressus est post hæc vir de domo Levi: & accepit uxorem stirpis suæ.

2 Quæ concepit, & peperit filium: & videns eum elegantem, abscondit tribus mensibus.

3 Cumque jam celare non posset, fumpit fiscellam scirpeam, & linivit eam bitumine ac pice: posuitque intus infantulum, & exposuit eum in carecto ripæ fluminis,

4 Stante procul sorore ejus, & considerante eventum rei.

5 * Ecce autem descendebat filia Pharaonis ut lavaretur in flumine: & puellæ ejus gradiebantur per crepidinem alvei. Quæ cum vidisset fiscellam in papyrione, misit unam e famulabus suis: & allatam

6 Aperiens, cernensque in ea parvulum vagientem, miserta ejus, ait: De infantibus Hebræorum est hic.

7 Cui soror pueri: Vis, inquit, ut vadam & vocem tibi mulierem Hebræam, quæ nutrire possit infantulum?

8 Respondit: Vade. Pertexit puella, & vocavit matrem suam.

9 Ad

* Infr. 16.
20.
* Hebr.
II. 23.

* A.
7. 21.
Hebr. II.
23.

9 Ad quam locuta filia Pharaonis : Accipe , ait , puerum istum , & nutri mihi : ego dabo tibi mercedem tuam . Suscepit mulier , & nutritivit puerum : adultumque tradidit filiæ Pharaonis .

10 Quem illa adoptavit in locum filii , vocavitque nomen ejus Moyses , dicens : Quia de aqua tuli eum .

11 In diebus illis postquam creverat Moyses , * egressus est ad fratres suos : viditque afflictionem eorum , & virum Ægyptium percutientem quemdam de Hebræis fratribus suis .

12 Cumque circumspexisset huc atque illuc , & nullum adesse vidisset , percussum Ægyptium abscondit fabulo .

13 Et egressus die altero conspexit duos Hebraeos rixantes : dixitque ei qui faciebat injuriam : Quare percutis proximum tuum ?

14 Qui respondit : Quis te constituit principem & judicem super nos ? num occidere me tu vis , sicut heri occidisti Ægyptium ? Timuit Moyses , & ait : Quomodo palam factum est verbum istud ?

15 Audivitque Pharaon sermonem hunc , & quærebatur occidere Moysen : qui fugiens de conspectu ejus , moratus est in Terra Madian , & sedit juxta puteum .

16 Erant autem sacerdoti Madian septem filiarum , quæ venerunt ad hauriendam aquam : & impletis canalibus adaquare cupiebant greges patris sui .

17 Supervenere pastores , & ejecerunt eas : surrexitque Moyses , & defensis puellis , adaquavit oves earum .

18 Quæ cum revertissent ad Raguel patrem suum , dixit ad eas : Cur velocius venistis solito ?

19 Responderunt : Vir Ægyptius liberavit nos de manu pastorum : insuper & hausit aquam nobiscum , potumque dedit ovibus .

20 At ille : Ubi est ? inquit . Quare dimisistis hominem ? vocate eum ut comedat panem .

21 Juravit ergo Moyses quod habitaret cum eo .

* Accepitque Sephoram filiam ejus uxorem :

22 Quæ

* Inf. 18.
2. 3.
1. Par. 23.
15.

22 Quæ peperit ei filium quem vocavit Gersam , dicens : Advena fui in terra aliena . Alterum vero peperit , quem vocavit Eliezer , dicens : Deus enim patris mei adjutor meus eripuit me de manu Pharaonis .

23 Post multum vero temporis mortuus est rex Ægypti : & ingemiscentes filii Israel , propter opera vociferati sunt : ascenditque clamor eorum ad Deum ab operibus .

24 Et audivit gemitum eorum , ac recordatus est fœderis quod pepigit cum Abraham , Isaac , & Jacob .

25 Et respexit Dominus filios Israel , & cognovit eos .

CAPUT III.

Dominus Moysi , oves Jethro fœderi pascenti , in rubo ardente & incombusto apparens , mittit eum etiam revertentem ad filios Israel de manu Pharaonis liberandos , spoliatis Ægyptiis .

1 Moyses autem pascebat oves Jethro fœderi sui sacerdotis Madian : cumque minasset gregem ad interiora deserti , venit ad montem Dei Horeb .

2 * Apparuitque ei Dominus in flamma ignis de medio rubi : & videbat quod rubus arderet , & non combureretur .

3 Dixit ergo Moyses : Vadam , & videbo visionem hanc magnam , quare non comburatur rubus .

4 Cernens autem Dominus quod pergeret ad videndum , vocavit eum de medio rubi , & ait : Moyses , Moyses . Qui respondit : Adsum .

5 At ille : Ne appropies , inquit , huc : solve calcementum de pedibus tuis : locus enim in quo stas , terra sancta est .

6 Et ait : * Ego sum Deus patris tui : Deus Abraham , Deus Isaac , & Deus Jacob . Abscondit Moyses faciem suam : non enim audebat asplicere contra Deum .

7 Cui ait Dominus : Vidi afflictionem populi mei in Ægypto , & clamorem ejus audivi propter duritiam eorum qui præsumunt operibus .

8 Et sciens dolorem ejus , descendi ut liberem

Tom. I.

H

eum

* Matth.
22. 32.
Marc. 12.
27.
Luc. 22.
37.

eum de manibus Ægyptiorum, & educam de terra illa in terram bonam, & spatiosam, in terram quæ fluit lacte & melle, ad loca Chananaei, & Hethæi, & Amorrhæi, & Pherezæi, & Hevæi, & Jebusæi.

9 Clamor ergo filiorum Israel venit ad me: vidique afflictionem eorum, qua ab Ægyptiis opprimuntur.

10 Sed veni, & mittam te ad Pharaonem, ut educaſ populum meum, filios Israel de Ægypto.

11 Dixitque Moyses ad Deum: Quis sum ego ut vadam ad Pharaonem, & educam filios Israel de Ægypto?

12 Qui dixit ei: Ego ero tecum: & hoc habebis signum, quod miserim te: Cum eduxeris populum meum de Ægypto, immolabis Deo super montem istum.

13 Ait Moyses ad Deum: Ecce ego vadam ad filios Israel, & dicam eis: Deus patrum vestrorum misit me ad vos. Si dixerint mihi: Quod est nomen ejus? quid dicam eis?

14 Dixit Deus ad Moysen: EGO SUM QUI SUM. Ait: Sic dices filiis Israel: QUI EST, misit me ad vos.

15 Dixitque iterum Deus ad Moysen: Hæc dices filiis Israel: Dominus Deus patrum vestrorum, Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob misit me ad vos: hoc nomen mihi est in æternum, & hoc memoriale meum in generationem & generationem.

16 Vade, & congrega seniores Israel, & dices ad eos: Dominus Deus patrum vestrorum apparuit mihi, Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob, dicens: Visitans visitavi vos, & vidi omnia quæ acciderunt vobis in Ægypto:

17 Et dixi ut educam vos de afflictione Ægypti, in terram Chananaei, & Hethæi, & Amorrhæi, & Pherezæi, & Hevæi, & Jebusæi, ad terram fluentem lacte & melle.

18 Et audient vocem tuam: ingredierisque tu, & seniores Israel, ad regem Ægypti, & dices ad eum: Dominus Deus Hebraeorum vocavit nos: ibimus viam trium dierum in solitudinem, ut immolemus Domino Deo nostro. 19

19 Sed ego scio quod non dimittet vos rex Ægypti, ut eatis, nisi per manum validam.

20 Extendam enim manum meam, & percutiam Ægyptum in cunctis mirabilibus meis, quæ facturus sum in medio eorum: post hæc dimittet vos.

21 Daboque gratiam populo huic coram Ægyptiis: * & cum egrediemini, non exibitis vacui: * *Infr. 31.*

22 Sed postulabit mulier a vicina sua & ab hospita sua, vasa argentea & aurea, ac vestes; ponetisque eas super filios & filias vestras, & spoliabitis Ægyptum. ^{2. & 12. 36.}

CAPUT IV.

Moses suæ missionis tribus signis a Deo acceptis, varie se excusat ab hac missione; tandem acquiescit, reditque in Ægyptum cum uxore & filiis; Angelus minatur Moysi mortem; hinc uxor circumcidit filium. Aaron fratri Moysi occurrit, simulque venerunt ad filios Israel.

1 Respondens Moyses, ait: non credent mihi, neque audient vocem meam, sed dicent: Non apparuit tibi Dominus.

2 Dixit ergo ad eum: Quid est quod tenes in manu tua? Respondit: Virga.

3 Dixitque Dominus: Projice eam in terram. Projecit, & versa est in colubrum, ita ut fugeret Moyses.

4 Dixitque Dominus: Extende manum tuam, & apprehende candam ejus. Extendit, & tenuit: versaque est in virgam.

5 Ut credant, inquit, quod apparuerit tibi Dominus Deus patrum suorum, Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob.

6 Dixitque Dominus rursum: Mitte manum tuam in sinum tuum. Quam cum misisset in sinum, protulit leprosam instar nivis.

7 Retrahe, ait, manum tuam in sinum tuum. Retraxit & protulit iterum, & erat similis carni reliquæ.

8 Si non crediderint, inquit, tibi, neque audierint sermonem signi prioris, credent verbo signi sequentis.

9 Quod si nec duobus quidem his signis crediderint, neque audierint vocem tuam: fume aquam fluminis, & effunde eam super aridam, & quidquid hauseris de fluvio, vertetur in sanguinem.

10 Ait Moyles: Obsecro Domine, non sum eloquens ab heri, & nudius tertius: & ex quo locutus es ad servum tuum, impeditioris & tardioris linguæ sum.

11 Dixit Dominus ad eum: Quis fecit os hominis? aut quis fabricatus est mutum & surdum, videntem & cæcum? nonne ego?

* *Math.*
12 Perge igitur, * & ego ero in ore tuo, doceboque te quid loquaris.

13 At ille: Obsecro, inquit, Domine, mitte quem missurus es.

14 Iratus Dominus in Moysem, ait: Aaron frater tuus Levites, scio quod eloquens sit: ecce ipse egreditur in occursum tuum, vidensque te lætabitur corde.

* *Isr.*
15 Loquere ad eum, & pone verba mea in ore ejus, & ego ero in ore tuo, & in ore illius, * & ostendam vobis quid agere debeatis.

16 Ipse loquetur pro te ad populum, & erit os tuum: tu autem eris ei in his quæ ad Deum pertinent.

17 Virgam quoque hanc fume in manu tua, in qua facturus es signa.

18 Abiit Moyles, & reversus est ad Jethro focerum suum, dixitque ei: Vadam, & revertar ad fratres meos in Ægyptum, ut videam si adhuc vivant. Cui ait Jethro: Vade in pace.

19 Dixit ergo Dominus ad Moysem in Madian: Vade, & revertere in Ægyptum; Mortui sunt enim omnes qui quærebant animam tuam.

20 Tulit ergo Moyles uxorem suam, & filios suos, & imposuit eos super asinum, reversusque est in Ægyptum, portans virgam Dei in manu sua.

21 Dixitque ei Dominus revertenti in Ægyptum: Vide ut omnia ostenta quæ posui in manu tua, facias coram Pharaone: ego indurabo cor ejus, & non dimittet populum.

22 Dicesque ad eum: Hæc dicit Dominus: Filius meus primogenitus Israel.

23 Dixi tibi: Dimitte filium meum ut serviat mihi: & noluisti dimittere eum: ecce ego interficiam filium tuum primogenitum.

24 Cumque esset in itinere, in diverforio occurrit ei Dominus, & volebat occidere eum.

25 Tulit illico Sephora acutissimam petram, & circumcidit præputium filii sui, tetigitque pedes ejus, & ait: Sponsus sanguinum tu mihi es.

26 Et dimisit eum postquam dixerat: Sponsus sanguinum, ob circumcisionem.

27 Dixit autem Dominus ad Aaron: Vade in occursum Moyfi in desertum. Qui perrexit obviam ei in montem Dei, & osculatus est eum.

28 Narravitque Moyfes Aaron omnia verba Domini quibus miserat eum, & signa quæ mandaverat.

29 Veneruntque simul, & congregaverunt cunctos seniores filiorum Israel.

30 Locutusque est Aaron omnia verba quæ dixerat Dominus ad Moysem: & fecit signa coram populo,

31 Et credidit populus, audieruntque quod visitasset Dominus filios Israel, & quod respexisset afflictionem illorum, & prohi adoraverunt.

CAPUT V.

Moyfes & Aaron Pharaoni Dei mandata referunt: quæ ille contemnens, gravius Israelitas premit negatis paleis: quod audiens Moyfes, orat pro eis Dominum.

1 **P**ost hæc ingressi sunt Moyfes & Aaron, & dixerunt Pharaoni: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Dimitte populum meum ut sacrificet mihi in deserto.

2 At ille respondit: Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus, & dimittam Israel? nescio Dominum, & Israel non dimittam.

3 Dixeruntque Deus Hebræorum vocavit nos, ut eamus viam trium dierum in solitudinem, & sacrificemus Domino Deo nostro: ne forte accidat nobis pestis aut gladius.

4 Ait ad eos rex Ægypti: Quare Moyfes & Aaron sollicitatis populum ab operibus suis? ite ad onera vestra.

5 Dixitque Pharao : Multus est populus terræ : videtis quod turba succreverit : quanto magis si dederitis eis requiem ab operibus?

6 Præcepit ergo in die præfectis operum, & exactoribus populi, dicens :

7 Nequaquam ultra dabitur paleas populo ad conficiendos lateres sicut prius : sed ipsi vadant, & colligant stipulas.

8 Et mensuram laterum, quam prius faciebant, imponetis super eos, nec minuetis quidquam : vacant enim, & idcirco vociferantur, dicentes : Eamus & sacrificemus Deo nostro.

9 Opprimantur operibus & expleant ea : ut non acquiescant verbis mendacibus.

10 Igitur egressi præfecti operum & exactores, ad populum dixerunt : Sic dicit Pharao : Non do vobis paleas :

11 Ite, & colligite sicubi invenire poteritis, nec minuetur quidquam de opere vestro.

12 Dispersusque est populus per omnem Terram Ægypti ad colligendas paleas.

13 Præfecti quoque operum instabant, dicentes : Complete opus vestrum quotidie, ut prius facere solebatis quando dabantur vobis paleæ.

14 Flagellatique sunt qui præerant operibus filiorum Israel, ab exactoribus Pharaonis, dicentibus : Quare non impletis mensuram laterum sicut prius, nec heri, nec hodie?

15 Veneruntque præpositi filiorum Israel, & vociferati sunt ad Pharaonem, dicentes : Cur ita agis contra servos tuos?

16 Paleæ non dantur nobis, & lateres similiter imperantur : en famuli tui flagellis cædimur, & injuste agitur contra populum tuum.

17 Qui ait : Vacatis otio, & idcirco dicitis : Eamus, & sacrificemus Domino.

18 Ite ergo, & operamini : paleæ non dabuntur vobis, & reddetis consuetum numerum laterum.

19 Videbantque se præpositi filiorum Israel in malo, eo quod diceretur eis : Non minuetur quidquam de lateribus per singulos dies.

20 Occurreruntque Moyfi & Aaron, qui stabant

bant ex adverso, egredientibus a Pharaone :

21 Et dixerunt ad eos : Videat Dominus & iudicet, quoniam fetere fecistis odorem nostrum coram Pharaone & servis ejus, & præbuisistis ei gladium, ut occideret nos.

22 Reversusque est Moyses ad Dominum, & ait : Domine, cur afflixisti populum istum? quare misisti me?

23 Ex eo enim quo ingressus sum ad Pharaonem, ut loquerer in nomine tuo, afflixit populum tuum, & non liberaisti eos.

CAPUT VI.

Deus animat Moysen, ei revelat nomen suum Jehovah, solaturque Israelitas per Moysen, terræ Chanaan promissione; recensetur genealogia Ruben, Simeonis & Levi, usque ad Moysen & Aaron.

1 Dixitque Dominus ad Moysen : Nunc videbis quæ facturus sim Pharaoni : per manum enim fortem dimittet eos, & in manu robusta ejiciet illos de terra sua.

2 Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : Ego Dominus

3 Qui apparui Abraham, Isaac, Jacob, in Deo omnipotente : & nomen meum ADONAI non indicavi eis.

4 Pepigique foedus cum eis, ut darem eis terram Chanaan, terram peregrinationis eorum, in qua fuerunt advenæ.

5 Ego audiivi gemitum filiorum Israel, quo Ægyptii opprefferunt eos : & recordatus sum pacti mei.

6 Ideo dic filiis Israel : Ego Dominus qui educam vos de ergastulo Ægyptiorum, & eruam de servitute : ac redimam in brachio excelsio, & iudiciis magnis.

7 Et assumam vos mihi in populum, & ero vester Deus : & scietis quod ego sum Dominus Deus vester qui eduxerim vos de ergastulo Ægyptiorum :

8 Et induxerim in terram, super quam levavi manum meam, ut darem eam Abraham, Isaac, & Jacob : daboque illam vobis possidendam, ego Dominus.

9 Narravit ergo Moyſes omnia filiis Iſrael: qui non acq̄ieverunt ei propter anguſtiam ſpiritus, & opus duriffimum.

10 Locutusque eſt Dominus ad Moyſen, dicens:

11 Ingredere, & loquere ad Pharaonem regem Ægypti, ut dimittat filios Iſrael de terra ſua.

12 Reſpondit Moyſes coram Domino: Ecce filii Iſrael non audiunt me: & quomodo audiet Pharaon, præſertim cum incircumciſus ſim labiis?

13 Locutusque eſt Dominus ad Moyſen & Aaron, & dedit mandatum ad filios Iſrael, & ad Pharaonem regem Ægypti, ut educerent filios Iſrael de terra Ægypti.

14 * Iſti ſunt principes domorum per familias ſuas. Filii Ruben primogeniti Iſraelis: Henoch, & Phallu, Heſron & Charmi:

15 Hæ cognationes Ruben. * Filii Simeon: Jarmuel & Jamin, & Ahod, & Jachin, & Soar, & Saul filius Chananitidis: hæ progenies Simeon.

16 Et hæ nomina filiorum Levi per cognationes ſuas: Gerson, & Caath, & Merari. Anni autem vitæ Levi fuerunt centum triginta ſeptem.

17 * Filii Gerson: Lobni & Semei, per cognationes ſuas.

18 * Filii Caath: Amran, & Iſaar, & Hebron, & Oziel. Anni quoque vitæ Caath, centum triginta tres.

19 Filii Merari: Moholi & Muſi: hæ cognationes Levi per familias ſuas.

20 Accepit autem Amram uxorem Jochabed patrualem ſuam: quæ peperit ei Aaron & Moyſen. Fueruntque anni vitæ Amram, centum triginta ſeptem.

21 Filii quoque Iſaar: Core, & Nepheg, & Zechri.

22 Filii quoque Oziel: Miſael, & Elifaphan, & Sethri,

23 Accepit autem Aaron uxorem Elifabeth, filiam Aminadab, fororem Nahaffon, quæ peperit ei Nadab, & Abiu, & Eleazar, & Ithamar.

24 Filii quoque Core: Aſer, & Elcana, & Abiaſaph: hæ ſunt cognationes Coritarum.

25 At vero Eleazar filius Aaron accepit uxorem de filiabus Puthiel: quæ peperit ei Phinees. Hi ſunt principes familiarum Leviticarum per cognationes ſuas.

26 Iſte eſt Aaron & Moyſes, quibus præcepit Dominus ut educerent filios Iſrael de Terra Ægypti per turmas ſuas.

27 Hi ſunt, qui loquuntur ad Pharaonem regem Ægypti, ut educant filios Iſrael de Ægypto: iſte eſt Moyſes & Aaron,

28 In die qua locutus eſt Dominus ad Moyſen, in terra Ægypti.

29 Et locutus eſt Dominus ad Moyſen, dicens: Ego Dominus: loquere ad Pharaonem regem Ægypti omnia, quæ ego loquor tibi,

30 Et ait Moyſes coram Domino: En incircumciſus labiis ſum, quomodo audiet me Pharaon?

CAPUT VII.

Moyſes & Aaron ad Pharaonem loquuntur, virgam vertunt in ſerpentem, & aquam virga percuffam in ſanguinem; ſimilia faciunt magi Pharaonis ſuis incantationibus, quam ob cauſam Pharaon induratur, ne dimittat Hebræos.

1 **D**ixitque Dominus ad Moyſen: Ecce conſtitui te Deum Pharaonis: & Aaron frater tuus erit propheta tuus.

2 * Tu loqueris ei omnia quæ mando tibi: & ille loquetur ad Pharaonem, ut dimittat filios Iſrael de terra ſua.

3 Sed ego indurabo cor ejus, & multiplicabo ſigna & oſtenta mea in Terra Ægypti,

4 Et non audiet vos: immittamque manum meam ſuper Ægyptum, & educam exercitum & populum meum filios Iſrael de terra Ægypti per judicia maxima.

5 Et ſcient Ægyptii quia ego ſum Dominus, qui extenderim manum meam ſuper Ægyptum, & eduxerim filios Iſrael de medio eorum.

6 Fecit itaque Moyſes & Aaron ſicut præcepit Dominus: ita egerunt.

7 Erat autem Moyſes octoginta annorum, & Aaron octoginta trium, quando locuti ſunt ad Pharaonem.

* Gen.
45. 9.
Num. 26.
5.
1. Par.
5. 1.
* 1. Par.
4. 24.

* 1. Par.
6. 1. &
22. 6.
* Num.
3. 19. &
26. 57.
1. Par.
6. 2. &
23. 12.

* Sup.
4. 15.

8 Dixitque Dominus ad Moysen & Aaron:

9 Cum dixerit vobis Pharaos: Ostendite signa: dices ad Aaron: Tolle virgam tuam, & projice eam coram Pharaone, ac vertetur in colubrum.

10 Ingressi itaque Moyses & Aaron ad Pharaonem, fecerunt sicut præceperat Dominus. Tullitque Aaron virgam coram Pharaone & servis ejus, quæ versa est in colubrum.

11 * Vocavit autem Pharaos sapientes & maleficos: & fecerunt etiam ipsi per incantationes Ægyptiacas & arcana quedam similiter.

12 Projeceruntque singuli virgas suas, quæ versæ sunt in dracones: sed devoravit virga Aaron virgas eorum.

13 Induratumque est cor Pharaonis, & non audivit eos, sicut præceperat Dominus.

14 Dixit autem Dominus ad Moysen: Ingratum est cor Pharaonis, non vult dimittere populum.

15 Vade ad eum mane, ecce egredietur ad aquas: & stabis in occursum ejus super ripam fluminis: & virgam, quæ conversa est in draconem, tolles in manu tua.

16 Dicesque ad eum: Dominus Deus Hebræorum misit me ad te, dicens: Dimitte populum meum ut sacrificet mihi in deserto: & usque ad præsens audire noluiisti.

17 Hæc igitur dicit Dominus: In hoc scies quod sim Dominus: ecce percutiam virga, quæ in manu mea est, aquam fluminis, & vertetur in sanguinem.

18 Pisces quoque, qui sunt in fluvio, morientur, & computrescent aquæ, & affligentur Ægyptii bibentes aquam fluminis.

19 Dixit quoque Dominus ad Moysen: Dic ad Aaron: Tolle virgam tuam, & extende manum tuam super aquas Ægypti, & super fluvios eorum, & rivos ac paludes, & omnes lacus aquarum, ut vertantur in sanguinem: & sit cruor in omni terra Ægypti, tam in ligneis vasis quam in saxeis.

20 Feceruntque Moyses & Aaron sicut præceperat Dominus: & elevans virgam percussit aquam

* Inf. 17.5.
P. 77. 44.

aquam fluminis coram Pharaone & servis ejus: quæ versa est in sanguinem.

21 Et pisces, qui erant in flumine, mortui sunt: computruitque fluvius, & non poterant Ægyptii bibere aquam fluminis, & fuit sanguis in tota terra Ægypti.

22 * Feceruntque similiter malefici Ægyptiorum incantationibus suis; & induratum est cor Pharaonis, nec audivit eos, sicut præceperat Dominus.

23 Avertitque se, & ingressus est domum suam, nec apposuit cor etiam hac vice.

24 Foderunt autem omnes Ægyptii per circuitum fluminis aquam ut biberent: non enim poterant bibere de aqua fluminis.

25 Impletique sunt septem dies, postquam percussit Dominus fluvium.

CAPUT VIII.

Secunda Ægypti plaga est ranarum; pro quarum ablatione promittit Pharaos populum dimittere, nec facit: quare additur tertia sciniphum, & quarta muscarum; propter quas rursus promittit Pharaos se filios Israel dimissurum, quod non facit.

1 Dixit quoque Dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonem, & dices ad eum: Hæc dicit Dominus: Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi:

2 Sin autem nolueris dimittere, ecce ego percutiam omnes terminos tuos ranis.

3 Et ebulliet fluvius ranas: quæ ascendent, & ingredientur domum tuam, & cubiculum lectuli tui, & super stratum tuum, & in domos servorum tuorum, & in populum tuum, & in furnos tuos, & in reliquias ciborum tuorum:

4 Et ad te, & ad populum tuum, & ad omnes servos tuos intrabunt ranæ.

5 Dixitque Dominus ad Moysen: Dic ad Aaron: Extende manum tuam super fluvios ac super rivos & paludes, & educ ranas super terram Ægypti.

6 Et extendit Aaron manum super aquas Ægypti, & ascenderunt ranæ, operueruntque terram Ægypti.

* Sap.
17. 7.

7 * Fecerunt autem & malefici per incantationes suas similiter, eduxeruntque ranas super Terram Ægypti.

8 Vocavit autem Pharaon Moysen & Aaron, & dixit eis: Orate Dominum ut auferat ranas a me & a populo meo: & dimittam populum ut sacrificet Domino.

9 Dixitque Moyses ad Pharaonem: Constitue mihi quando deprecer pro te, & pro servis tuis, & pro populo tuo, ut abigantur ranæ a te, & a domo tua, & a servis tuis, & a populo tuo, & tantum in flumine remaneant.

10 Qui respondit: Cras. At ille: Juxta, inquit, verbum tuum faciam: ut scias quoniam non est sicut Dominus Deus noster.

11 Et recedent ranæ a te & a domo tua, & a servis tuis, & a populo tuo, & tantum in flumine remanebunt.

12 Egredieturque sunt Moyses & Aaron a Pharaone: & clamavit Moyses ad Dominum pro sponse ranarum quam condixerat Pharaoni.

13 Fecitque Dominus juxta verbum Moysi: & mortuæ sunt ranæ de domibus, & de villis, & de agris.

14 Congregaveruntque eas in immensos aggres, & computruit terra.

15 Videns autem Pharaon quod data esset requies, ingravit cor suum, & non audivit eos sicut præceperat Dominus.

16 Dixitque Dominus ad Moysen: Loquere ad Aaron: Extende virgam tuam, & percutite pulverem terræ: & sint sciniphes in universa Terra Ægypti.

17 Feceruntque ita. Et extendit Aaron manum, virgam tenens: percussitque pulverem terræ, & facti sunt sciniphes in hominibus, & in jumentis: omnis pulvis terræ versus est in sciniphes per totam Terram Ægypti.

18 Feceruntque similiter malefici incantationibus suis, ut educerent sciniphes, & non poterunt: erantque sciniphes tam in hominibus quam in jumentis.

19 Et dixerunt malefici ad Pharaonem: Digtus

tus Dei est hic. Induratumque est cor Pharaonis, & non audivit eos sicut præceperat Dominus.

20 Dixit quoque Dominus ad Moysen: Consurge diluculo, & sta coram Pharaone: egredietur enim ad aquas, & dices ad eum: Hæc dicit Dominus: Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi.

21 Quod si non dimiseris eum, ecce ego immitam in te, & in servos tuos, & in populum tuum, & in domos tuas, omne genus muscarum: & implebuntur domus Ægyptiorum muscis diversi generis, & universa terra in qua fuerint.

22 Faciamque mirabilem in die illa Terram Gessen, in qua populus meus est, ut non sint ibi muscæ: & scias quoniam ego Dominus in medio Terræ.

23 Ponamque divisionem inter populum meum, & populum tuum: cras erit signum istud.

24 Fecitque Dominus ita. * Et venit musca gravissima in domos Pharaonis & servorum ejus & in omnem terram Ægypti: corruptaque est terra ab hujuscemodi muscis.

25 Vocavitque Pharaon Moysen & Aaron, & ait eis: Ite & sacrificate Deo vestro in terra hæc.

26 Et ait Moyses: Non potest ita fieri: abominationes enim Ægyptiorum immolabimus Domino Deo nostro. Quod si mactaverimus ea quæ colunt Ægyptii coram eis, lapidibus nos obruent.

27 Viam trium dierum pergemus, in solitudinem: & sacrificabimus Domino Deo nostro, * sicut præcepit nobis.

28 Dixitque Pharaon: Ego dimittam vos, ut sacrificetis Domino Deo vestro in deserto: verumtamen longius ne abeatis, rogare pro me.

29 Et ait Moyses: Egredietur a te, orabo Dominum, & recedet musca a Pharaone, & a servis suis, & a populo ejus cras: verumtamen noli ultra fallere, ut non dimittas populum sacrificare Domino.

30 Egredieturque Moyses a Pharaone, oravit Dominum,

31 Qui fecit juxta verbum illius: & abstulit muscas a Pharaone, & a servis suis, & a populo ejus: non superstit ne una quidem.

* Sap.
16. 9.* Sap.
3. 18.

32 Et ingravatam est cor Pharaonis, ita ut nec hac quidem vice dimitteret populum.

CAPUT IX.

Quinta plaga est pestis in jumentis, sexta ulcerum, septima grandinis, tonitruorum & fulminum; ob quam promittit Pharaon se dimissurum populum si cesset, verum nec id complet, & rursum se obdurat: nullus autem filiorum Israel in his malis ulum patitur damnum.

1 Dixit autem Dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonem, & loquere ad eum: Hæc dicit Dominus Deus Hebræorum: Dimitte populum meum ut sacrificet mihi.

2 Quod si adhuc renuis, & retines eos:

3 Ecce manus mea erit super agros tuos: & super equos, & asinos, & camelos, & boves & oves, pestis valde gravis.

4 Et faciet Dominus mirabile inter possessiones Israel, & possessiones Ægyptiorum, ut nihil omnino pereat ex his quæ pertinent ad filios Israel.

5 Constituitque Dominus tempus, dicens: Cras faciet Dominus verbum istud in terra.

6 Fecit ergo Dominus verbum hoc altera die: mortuæque sunt omnia animantia Ægyptiorum: de animalibus vero filiorum Israel nihil omnino periit.

7 Et misit Pharaon ad videndum: nec erat quidquam mortuum de his quæ possidebat Israel. Ingravatamque est cor Pharaonis, & non dimisit populum.

8 Et dixit Dominus ad Moysen & Aaron: Tollite plenas manus cineris de camino, & spargat illum Moyses in cælum coram Pharaone.

9 Sitque pulvis super omnem Terram Ægypti: erunt enim in hominibus, & jumentis ulcera, & vesicæ: turgentibus in universa terra Ægypti.

10 Tuleruntque cinerem de camino, & steterunt coram Pharaone, & sparsit illum Moyses in cælum: factaque sunt ulcera vesicarum surgentium in hominibus, & jumentis:

11 Nec poterant malefici stare coram Moysen propter ulcera quæ in illis erant, & in omni terra Ægypti.

12 Induravitque Dominus cor Pharaonis, & non audivit eos, sicut locutus est Dominus ad Moysen.

13 Dixitque Dominus ad Moysen: Mane confurge, & sta coram Pharaone, & dices ad eum: Hæc dicit Dominus Deus Hebræorum: dimitte populum meum ut sacrificet mihi.

14 Quia in hac vice mittam omnes plagas meas super cor tuum, & super servos tuos, & super populum tuum: ut scias quod non sit similis mei in omni terra.

15 Nunc enim extendens manum percutiam te, & populum tuum peste, peribique de terra.

16 * Idecirco autem posui te, ut ostendam in te fortitudinem meam, & narretur nomen meum in omni terra. * Rom. 10. 17.

17 Adhuc retines populum meum: & non vis dimittere eum?

18 En pluam cras hac ipsa hora grandinem multam nimis, qualis non fuit in Ægypto a die qua fundata est, usque in præsens tempus.

19 Mitte ergo jam nunc, & congrega jumenta tua, & omnia quæ habes in agro: homines enim, & jumenta, & universa quæ inventa fuerint foris, nec congregata de agris, cecideritque super ea grando, morientur.

20 Qui timuit verbum Domini de servis Pharaonis, fecit confugere servos suos, & jumenta in domos:

21 Qui autem neglexit sermonem Domini, dimisit servos suos, & jumenta in agris.

22 Et dixit Dominus ad Moysen: Extende manum tuam in cælum, ut fiat grando in universa terra Ægypti super homines, & super jumenta, & super omnem herbam agri in terra Ægypti.

23 * Extenditque Moyses virgam in cælum, & Dominus dedit tonitrua, & grandinem, ac differentia fulgura super terram, pluitque Dominus grandinem super terram Ægypti. * Sap. 16. 16. & 19. 19.

24 Et grando & ignis mista pariter ferebantur: tantæque fuit magnitudinis, quanta ante nunquam apparuit in universa terra Ægypti ex quo gens illa condita est.

25 Et percussit grando in omni terra Ægypti cuncta quæ fuerunt in agris, ab homine usque ad iumentum: cunctamque herbam agri percussit grando, & omne lignum regionis confregit.

26 Tantum in terra Gesen, ubi erant filii Israel, grando non cecidit.

27 Misitque Pharaon, & vocavit Moysen & Aaron, dicens ad eos: Peccavi etiam nunc: Dominus iustus: ego & populus meus, impii.

28 Orate Dominum ut desinant tonitrua Dei, & grando: ut dimittam vos, & nequaquam hic ultra maneatis.

29 Ait Moyses: Cum egressus fuero de urbe, extendam palmas meas ad Dominum, & cessabunt tonitrua, & grando non erit; ut scias quia Domini est terra:

30 Novi autem quod tu, & servi tui necdum timeatis Dominum Deum.

31 Linum ergo, & hordeum læsum est, eo quod hordeum esset virens, & linum jam folliculos germinaret:

32 Triticum autem & far non sunt læsa, quia ferotina erant.

33 Egressusque Moyses a Pharaone ex urbe, tetendit manus ad Dominum: & cessaverunt tonitrua & grando, nec ultra stillavit pluvia super terram.

34 Videns autem Pharaon quod cessasset pluvia, & grando, & tonitrua, auxit peccatum:

35 Et ingravatum est cor ejus, & servorum illius, & induratum nimis: nec dimisit filios Israel, sicut præceperat Dominus per manum Moysi.

CAPUT X.

Octavum signum seu plaga est locustarum; quibus ablatis, obduratus Pharaon ne sic quidem juxta conditum dimittit populum: quapropter novum additur, nempe tenebrarum densissimarum; propter quas permittit Pharaon ut exeant. Sed omnium etiam pecorum missionem urgente Moysè, idem denegat, Moysi que minatur mortem.

ET dixit Dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonem; ego enim induravi cor ejus, &

& servorum illius, ut faciam signa mea hæc in eo,

2 Et narres in auribus filii tui, & nepotum tuorum, quoties contriverim Ægyptios, & signa mea fecerim in eis: & sciatis quia ego Dominus.

3 Introierunt ergo Moyses & Aaron ad Pharaonem, & dixerunt ei: Hæc dicit Dominus Deus Hebræorum: Usquequo non vis subjici mihi? dimitte populum meum, ut sacrificet mihi.

4 * Sin autem resistis, & non vis dimittere eum: ecce ego inducam cras locustam in fines tuos:

* Sap.
16. 9.

5 Quæ operiat superficiem terræ, ne quidquam ejus appareat, sed comedatur quod residuum fuerit grandini: corrodet enim omnia ligna quæ germinant in agris.

6 Et implebunt domos tuas, & servorum tuorum, & omnium Ægyptiorum: quantam non viderunt patres tui, & avi, ex quo orti sunt super terram, usque in præsentem diem. Avertitque se, & egressus est a Pharaone.

7 Dixerunt autem servi Pharaonis ad eum: Usquequo patiemur hoc scandalum: dimitte homines, ut sacrificent Domino Deo suo. Nonne vides quod perierit Ægyptus?

8 Revocaveruntque Moysen & Aaron ad Pharaonem, qui dixit eis: Ite, sacrificate Domino Deo vestro: quinam sunt, qui ituri sunt?

9 Ait Moyses: Cum parvulis nostris, & senioribus pergemus, cum filiis & filiabus, cum ovibus & armentis: est enim solemnitas Domini Dei nostri.

10 Et respondit Pharaon: Sic Dominus sit vobiscum, quomodo ego dimittam vos, & parvulos vestros, cui dubium est quod pessime cogitetis?

11 Non fiet ita, sed ite tantum viri, & sacrificate Domino: hoc enim & ipsi petistis. Statimque ejeti sunt de conspectu Pharaonis.

12 Dixit autem Dominus ad Moysen: Extende manum tuam super Terram Ægypti ad locustam, ut ascendat super eam, & devoret omnem herbam quæ residua fuerit grandini.

13 Et extendit Moyses virgam super terram

Ægypti: & Dominus induxit ventum urentem tota die illa, & nocte: & mane facto, ventus urens levavit locustas.

14 Quæ ascenderunt super universam Terram Ægypti: & sederunt in cunctis finibus Ægyptiorum innumerabiles, quales ante illud tempus non fuerant, nec postea futuræ sunt.

15 Operueruntque universam superficiem terræ, vastantes omnia. Devorata est igitur herba terræ, & quidquid pomorum in arboribus fuit, quæ grando dimiserat: nihilque omnino virens relictum est in lignis & in herbis terræ, in cuncta Ægypto.

16 Quam ob rem fessinus Pharaon vocavit Moysen & Aaron, & dixit eis: Peccavi in Dominum Deum vestrum, & in vos.

17 Sed nunc dimittite peccatum mihi etiam hac vice, & rogate Dominum Deum vestrum, ut auferat a me mortem istam.

18 Egrediusque Moyses de conspectu Pharaonis, oravit Dominum.

19 Qui flare fecit ventum ab occidente vehementissimum, & arreptam locustam projecit in Mare rubrum: non remansit ne una quidem in cunctis finibus Ægypti.

20 Et induravit Dominus cor Pharaonis, nec dimisit filios Israël.

21 Dixit autem Dominus ad Moysen: Extende manum tuam in cælum: & sint tenebræ super Terram Ægypti tam densæ, ut palpari queant.

22 Extenditque Moyses manum in cælum: & factæ sunt tenebræ horribiles in univ[er]sa Terra Ægypti tribus diebus.

23 * Nemo vidit fratrem suum, nec movit se de loco in quo erat: * ubicumque autem habitabant filii Israël, lux erat.

24 Vocavitque Pharaon Moysen & Aaron, & dixit eis: Ite, sacrificate Domino: oves tantum vestræ, & armenta remaneant, parvuli vestri eant vobiscum.

25 Ait Moyses: Hostias quoque & holocausta dabis nobis, quæ offeramus Domino Deo nostro.

26 Cuncti greges pergent nobiscum: non remane-

* Sap. 17.
2.
* Sap. 18.
1.

nebit ex eis ungula: quæ necessaria sunt in cultum Domini Dei nostri: præsertim cum ignoremus quid debeat immolari, donec ad ipsum locum perveniamus.

27 Induravit autem Dominus cor Pharaonis, & noluit dimittere eos.

28 Dixitque Pharaon ad Moysen: Recede a me, & cave ne ultra videas faciem meam: quocumque die apparueris mihi, morieris.

29 Respondit Moyses: Ita fiet ut locutus es, non videbo ultra faciem tuam.

CAPUT XI.

Ante decimum signum (stragem primogenitorum) quod prædicit Dominus, hortatur ad Ægypti spoliationem, quæ post stragem peracta est.

1 **E**T dixit Dominus ad Moysen: Adhuc una plaga tangam Pharaonem & Ægyptum, & post hæc dimittet vos, & exire compellet.

2 * Dices ergo omni plebi ut postulet vir ab amico suo, & mulier a vicina sua, vasa argentea, & aurea.

3 Dabit autem Dominus gratiam populo suo coram Ægyptiis. * Fuitque Moyses vir magnus valde in Terra Ægypti coram servis Pharaonis, & omni populo.

4 Et ait: Hæc dicit Dominus: Media nocte egrediar in Ægyptum:

5 Et morietur omne primogenitum in Terra Ægyptiorum, a primogenito Pharaonis qui sedet in folio ejus, usque ad primogenitum ancillæ quæ est ad molam, & omnia primogenita jumentorum.

6 Eritque clamor magnus in univ[er]sa Terra Ægypti, qualis nec ante fuit, nec postea futurus est.

7 Apud omnes autem filios Israël non mutiet canis ab homine usque ad pecus: ut sciat quantum miraculo dividat Dominus Ægyptios & Israël.

8 Descendentque omnes servi tui isti ad me, & adorabunt me, dicentes: Egredere tu, & omnis populus qui subjectus est tibi: post hæc egrediemur.

9 Et exivit a Pharaone iratus nimis. Dixit autem Dominus ad Moysen: Non audiet vos Pharaon, ut multa signa fiant in Terra Ægypti.

* Sap. 5.
22.
Infr. 12.
35

* Ecc. 45.
1.

10 Moyses autem & Aaron fecerunt omnia ostenta quæ scripta sunt, coram Pharaone. Et induravit Dominus cor Pharaonis, nec dimisit filios Israel de terra sua.

CAPUT XII.

Paschalis agni immolandi & comedendi ritu declarato ac celebrato, ejusque sanguine domorum superliminaribus illito Angelus cæsis omnibus Ægypti primogenitis, Israelitas intactos relinquit, qui cum spoliis & divitiis Ægypti, egrediuntur: de ritu Phasæ ac esu azymorum, & tempore habitacionis Israel in Ægypto.

1 **D**ixit quoque Dominus ad Moysen, & Aaron in Terra Ægypti:

2 Mensis iste, vobis principium mensium: primus erit in mensibus anni.

3 Loquimini ad universum cœtum filiorum Israel, & dicitis eis: Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias & domos suas.

4 Sin autem minor est numerus ut sufficere possit ad vescendum agnum, assumet vicinum suum qui junctus est domui suæ, juxta numerum animarum quæ sufficere possunt ad esum agni.

5 Erit autem agnus absque macula, masculus, anniculus: juxta quem ritum tolletis & hædum.

6 Et servabitis eum usque ad quartam decimam diem mensis hujus: immolabitque eum universa multitudo filiorum Israel ad vespèram.

7 Et fument de sanguine ejus, ac ponent super utrumque postem, & in superliminaribus domorum in quibus comedent illum.

8 Et edent carnes nocte illa assas igni, & azymos panes cum lactucis agreffibus.

9 Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua, sed tantum assum igni: caput cum pedibus ejus & intestinis vorabitis.

10 Nec remanebit quidquam ex eo usque mane: si quid residuum fuerit, igne comburetis.

11 Sic autem comedetis illum: Renes vestros accingetis, & calceamenta habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, & comedetis festinanter: est enim Phasæ (id est) transitus Domini.

12 Et

12 Et transibo per terram Ægypti nocte illa, percutiamque omne primogenitum in terra Ægypti ab homine usque ad pecus: & in cunctis diis Ægypti faciam judicia, ego Dominus.

13 Erit autem sanguis vobis in signum in ædibus in quibus eritis: & videbo sanguinem, & transibo vos: nec erit in vobis plaga disperdens quando percussero terram Ægypti.

14 Habebitis autem hunc diem in monumentum: & celebrabitis eam solemnem Domino in generationibus vestris cultu sempiterno.

15 Septem diebus azyma comedetis: in die primo non erit fermentum in domibus vestris: quicumque comederit fermentatum, peribit anima illa de Israel, a primo die usque ad diem septimum.

16 Dies prima erit sancta atque solemnis, & dies septima eadem festivitate venerabilis: nihil operis facietis in eis, exceptis his, quæ ad vescendum pertinent.

17 Et observabitis azyma: in eadem enim ipsa die educam exercitum vestrum de terra Ægypti, & custodietis diem istum in generationes vestras ritu perpetuo.

18 * Primo mense, quartadecima die mensis^{Lev. 23. 5. Num. 28. 16.} ad vespèram comedetis azyma usque ad diem vigesimam primam ejusdem mensis ad vespèram.

19 Septem diebus fermentum non invenietur in domibus vestris: qui comederit fermentatum, peribit anima ejus de cœtu Israel: tam de advenis quam de indigenis terræ.

20 Omne fermentatum non comedetis: in cunctis habitaculis vestris edetis azyma.

21 Vocavit autem Moyses omnes seniores filiorum Israel, & dixit ad eos: Ite tollentes animal per familias vestras, & immolate Phasæ.

22 * Fasciculumque hyssopi tingite in sanguine qui est in limine, & aspergite ex eo superliminare, & utrumque postem: nullus vestrum egrediatur ostium domus suæ usque mane.^{Hebr. 21. 28.}

23 Transibit enim Dominus percutiens Ægyptios: cumque viderit sanguinem in superliminari, & in utroque poste, transcendet ostium domus,

& non finet percussorem ingredi domos vestras & lædere.

24 Custodi verbum istud legitimum tibi & filiis tuis usque in æternum.

25 Cumque introieritis terram, quam Dominus daturus est vobis, ut pollicitus est, observabitis cæremonias istas.

26 Et cum dixerint vobis filii vestri: Quæ est ista religio?

27 Dicetis eis: Victima transitus Domini est, quando transivit super domos filiorum Israel in Ægypto, percutiens Ægyptios, & domos nostras liberans. Incurvatulque populus adoravit

28 Et egressi filii Israel fecerunt sicut præceperat Dominus Moyfi & Aaron.

29 Factum est autem in noctis medio, percussit Dominus omne primogenitum in terra Ægypti,

a primogenito Pharaonis, qui in folio ejus sedebat, * usque ad primogenitum captivæ quæ erat in carcere, & omne primogenitum jumentorum,

30 Surrexitque Pharaon nocte, & omnes servi ejus, cunctaque Ægyptus, & ortus est clamor magnus in Ægypto: neque enim erat domus in qua non jaceret mortuus.

31 Vocatisque Pharaon, Moyse, & Aaron nocte, ait: Surgite & egredimini a populo meo, vos & filii Israel: ite, immolate Domino sicut dicitis.

32 Oves vestras & armenta assumite ut petieratis, & abeuntes benedicite mihi.

33 Urgebantque Ægyptii populum de terra exire velociter, dicentes: Omnes moriemur.

34 Tulit igitur populus conspersam farinam antequam fermentaretur; & ligans in palliis, posuit super humeros suos.

* Sup. II. 2. 35 Feceruntque filii Israel * sicut præceperat Moyse: & petierunt ab Ægyptiis vasa argentea & aurea, vestemque plurimam.

36 Dominus autem dedit gratiam populo coram Ægyptiis ut commodarent eis; & spoliaverunt Ægyptios,

37 Profectique sunt filii Israel de Ramesse in Socoth, sexcenta fere millia peditum virorum, absque parvulis.

38 Sed & vulgus promiscuum innumerabile ascendit cum eis, oves & armenta & animantia diversi generis multa nimis.

39 Coxeruntque farinam, quam dudum de Ægypto conspersam tulerant: & fecerunt subcinericios panes azymos: neque enim poterant fermentari cogentibus exire Ægyptiis, & nullam facere finentibus moram: nec pulmenti quidquam occurrerat præparare.

40 Habitatio autem filiorum Israel qua manserunt in Ægypto, fuit quadringentorum triginta annorum.

41 Quibus expletis, eadem die egressus est omnis exercitus Domini de terra Ægypti.

42 Nox ista est observabilis Domino, quando eduxit eos de Terra Ægypti: hanc observare debent omnes filii Israel in generationibus suis.

43 Dixitque Dominus ad Moysem & Aaron: Hæc est religio Phæse: Omnis alienigena non comedet ex eo.

44 Omnis autem servus emptitius circumcidetur, & sic comedet.

45 Advena & mercenarius non edent ex eo.

46 In una domo comedetur, nec efferetis de carnibus ejus foras, * nec os illius confringetis.

47 Omnis cætus filiorum Israel faciet illud. * Num. 9. 12. Joan. 19. 36.

48 Quod si quis peregrinorum in vestram voluerit transire coloniam, & facere Phæse Domini, circumcidetur prius omne masculinum ejus, & tunc rite celebrabit: eritque sicut indigena terræ: si quis autem circumcisus non fuerit, non vescetur ex eo.

49 Eadem lex erit indigenæ & colono qui peregrinantur apud vos.

50 Feceruntque omnes filii Israel sicut præceperat Dominus Moyfi & Aaron.

51 Et eadem die eduxit Dominus filios Israel de Terra Ægypti per turmas suas.

CAPUT XIII.

Jubet Deus sibi offerri primogenita hominum & pecorum, & liberationis ab Ægypto religione Phæse ac primogenitorum consecratione meminisse. In